

Retorn

El dia fou plaent: un bell dia de camp; un dia passat en el silenci idíl·lic d'una salzereda, de llum filtrada que davalla d'un cel clar, serè, enlluernador.

Fèiem nostre retorn. Passàvem el Ter sobre l'antiga barca la qual, lligada pel llibant, lliscava suau per la gorja verdosa i quieta.

El riu es condormia: riberes i horitzons, arenes i muntanyes, tot anava esfumant-se poc a poc, emboirat del misteri capvespral.

Tornàvem associats de tot lo bo, sa i flairós que ens havia ofert l'altra ribera, la que ara anava allunyant-se amb pausada majestat

Suràvem dins d'una quietud excelsa; jo sentia només el fregadís de les mans endurides del barquer que estirava el llibant mandrosament. A cada estrebada se'ns esvaïa quelcom que ens era necessari i que ens feia ditxosos. Tornaven a nosaltres les quotidianes freturances d'aire pur, de netedat, de salut, de vida.

De sobte, un sotrac fosc i somort féu tintinejar les belles figuretes, i la barca s'aturà en sec. Havíem passat; érem a l'altra ribera.

Una arbreda ombriua i paorosa ens amagava la ciutat. Arribava a nosaltres son remuc colossal i ses bafarades de bèstia immunda. Rojors d'incendi traspuaven per les clarianes del brancatge, i un fum negre i espès embrutava les morades transparències de l'espai on tremolava el primer estel.

Pel sòl, pilots de desferres, munts formidables de detritus llençats de l'urb, dissimulats per la fosca, entrebancaven els petits, que corrien confiadament amb llur bagatge de flors boscanes.

Alerta, alerta, els ordenàvem com lluitadors enfront de l'enemic, i avançàvem amb gran cura.

Ma esposa, amb lentitud resignada, prengué el meu braç i damunt d'ambdós tornà a planar aquella melangia de l'irreparable, aquell lleu pressentiment fatídic, aquella cosa subtil que fa estremir com una amenaça de l'ignot; com un avís misteriós del destí implacable.

Per l'ambient hi surava una fetor de matèries descompostes.